

[Indenrigsministeren.]

Valgretten til Amsraadene. Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg ikke mente, at Valgretten til Amsraadene bør følge Skattepligten. Dertil skal jeg sige: Jo, saamænd gør jeg saa! Det finder jeg er et meget rimeligt og rigtigt Princip, men det er dog ikke det Princip, som i Relation til Amsraadene hidtil har været Socialdemokratiets eller det ærede Medlem Hr. Fiskers Princip. I mange af Landets Amter har Ejendomsbesidderne været og er endnu den Dag i Dag de eneste Skatteydere, og dog har man lidt efter lidt lige fra omkring 1840 og frem til den sidste Revision af Lovgivningen om Valg til Amsraadene formindsket Ejendomsbesiddernes direkte Valgret, indtil man sluttelig helt har fjernet den, og det til Trods for at de i adskillige Amter stadig er de eneste, der har Skattepligt. Jeg har selv i de Aar, jeg har været paa Rigsdagen, medvirket til denne Udvikling, som jeg har anset for ønskelig, men den gaar rigtignok afgjort ikke i Retning af en Imødekommelse af det Krav, som det ærede Medlem Hr. Fisker her har opstillet. Nu har alle kommunale Vælgere i en Kommune, uanset om de er Skatteydere til Amtet eller ej, samme Indflydelse gennem Sogneraadene paa Valget af Amsraadene. Alle kommunale Vælgere i en Kommune har samme Indflydelse, og Valgret og Skattepligt følges paa dette Omraade aldeles ikke ad, saaledes som Ordningen nu er. Hvis vi lægger Skattepligten ud paa en bredere Basis i Kommunerne, er vi paa Vej frem mod Opfyldelsen af det Krav, som det ærede Medlem Hr. Fisker her har fremført, og derfor skulde det ærede Medlem skønne paa det, som her foreslaas. Men se om han gør det, det skal han vel vare sig for.

Jeg tror, jeg med disse Bemærkninger har været inde paa de fleste af de Betragtninger, som i Gaar af de ærede Ordførere blev fremført. Jeg gentager: Forslaget er et Forhandlingsgrundlag, om Enkeltheder er jeg rede til en Forhandling. Blot maa jeg kræve, at Hovedlinien fastholdes, saaledes at man ikke taber Maalet af Sigte. Jeg vilde anse det for meget værdifuldt, om Behandlingen af dette Lovforslag kunde fremmes, saaledes at den kunde føres til Ende i en nær Fremtid eller i hvert Tilfælde i denne Rigsdagsamling, og jeg tilsiger min Medvirkning dertil i det Omfang, hvori den fra et kommende Udvalgs Side maatte blive ønsket.

Pinholt: Efter det Svar, som den højtærede Indenrigsminister har givet, kan jeg fatte mig i Korthed. Det ærede Medlem Hr. Fisker indledede, tror jeg, med at sige, at Lovforslaget savnede enhver Begrundelse. Jeg maa sige, at det er nu lidt kategorisk. For mig staar det nu saadan, at det har en meget fast Begrundelse, den, at man vil sikre Ejendomsbesidderne mod en lignende uberettiget Forhøjelse af de faste Ejendomsskatter, som har fundet Sted i Tiden fra 1915—16 til 1925—26, da de blev tredoblede og nogle Steder mere. Det er ikke uberettiget, at man søger at begrænse Mulighederne for en saadan Skattepolitik, og det er i Virkeligheden Hovedhensigten og den eneste Hensigt med dette Lovforslag.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at Ejendomsskatterne ikke havde holdt Trit med andre Skatter. Jeg ved ikke, hvormed det ærede Medlem vil begrunde, at disse to Slags Skatter skal følges ad. I en Tid, hvor Indtægterne i Byen er ringe og Skatterne smaa, og hvor de personlige Skatter gaar ned, men Ejendommene holder deres Pris, og vi har en fast Skat paa dem, skulde man altsaa egentlig kunne sige: De personlige Skatter er gaaet ned, saa maa vi ogsaa have Ejendomsskatterne ned. Det maa være den følgerigtige Slutning. Nej, Ejendomsskatter og andre Skatter kan absolut ikke direkte sammenlignes. Der er ikke det mindste i Vejen for, at det at have fast Ejendom ikke behøver at være lukrativt, fordi andre Ting er lukrative. Vi har set visse Tilfælde, hvor det har været lukrativt at være Købmand eller Fabrikant, men hvor det ikke har været godt at være Landmand eller fast Ejendomsbesidder, men saa kan der dog ikke være Grund til, at faste Ejendomsskatter altid skulde følges med andre Skatter. Disse Skatter kan slet ikke sammenlignes direkte. Det ærede Medlem sagde, at hvis dette Lovforslag nu bliver vedtaget, vilde det f. Eks. gaa saaledes — og det ærede Medlem tog her, efter hvad jeg har set i Fortrykket, et Eksempel fra Ribe Amt —, at Kommunernes Andel vilde gaa op fra 415 000 Kr. til 779 000 Kr. (*Fisker:* Brugt for indeværende Aar). I indeværende Aar svarer Kommunerne 300 000 Kr., og de skulde efter Lovforslaget, hvis man nu tænker sig, at Promillen fremdeles skulde være 6,60, i Ribe Amt svare 770 000, vel at mærke, hvis det var i Aar, det skulde føres over paa Kommunerne; men det skal det ikke — det ved det ærede Medlem godt —, der er en 4-aarig Overgangsperiode.